

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové, soudkyně zpravodajky Jiřiny Chmelové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **ČOLOT a.s.**, sídlem Zborovská 814/19, Praha 5, zastoupená Mgr. Karlem Hnilicou, advokátem, sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. 32720/22/ 5100-41455-712198, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 16. 7. 2024, č. j. 65 Af 6/2022-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byla na základě výsledku daňové kontroly pravomocně doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 a od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 v celkové výši 1 311 000 Kč. Současně byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit penále z doměřené daně v celkové výši 262 200 Kč. Žalobkyně požádala o posečkání

s úhradou daňového nedoplatku, a to rozložením úhrady do měsíčních splátek, avšak Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále „správce daně“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2021, č. j. 1530679/21/3101-51524-801307, tuto žádost zamítl. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správce daně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil, neboť neshledal naplnění podmínek pro povolení posečkání úhrady daně z žalobkyní tvrzeného důvodu podle § 156 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Městský soud ji z důvodu nedostatku místní příslušnosti postoupil Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále „krajský soud“). Krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Uvedl, že institut posečkání úhrady daně je institutem nenárokovým, založeným na volné úvaze správce daně. Pro povolení posečkání úhrady daně musí být splněna podmínka existence některého ze zákonem předvídaných důvodů, v nyní projednávané věci existence vážné újmy. Byla to přitom žalobkyně, koho v dané věci tížilo jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Žalobkyně podle krajského soudu tvrzenou vážnou újmu dostatečně nekonkretizovala a ani neprokázala. Jde-li o tvrzenou bagatelizaci dopadů epidemie covid-19 ze strany žalovaného, krajský soud uvedl, že obecný odkaz k přijatým protiepidemickým opatřením nevypovídá nic o individuální majetkové a finanční situaci žalobkyně. Ekonomická činnost žalobkyně spočívající v pronájmu nemovitých věcí navíc nebyla těmito opatřeními přímo zasažena. Zdůrazňuje-li žalobkyně meziroční pokles svých tržeb o cca 25 %, lze uvést, že šlo o pokles oproti úspěšnému předchozímu roku, a i přes tento pokles zůstaly tržby přibližně na úrovni dosahované v dřívějších obdobích. Ani z daňových příznání žalobkyně nevyplývá, že by se nacházela v situaci, se kterou daňový řád spojuje úlevu v podobě povolení posečkání. K žalobnímu bodu týkajícímu se pravidelných příjmů žalobkyně (mj. z fotovoltaické elektrárny) krajský soud podotkl, že se již jedná o otázku vymahatelnosti daňového nedoplatku, která se však stala bezpředmětnou, protože nebyla splněna nutná podmínka existence vážné újmy. Předložené důkazní prostředky navíc skutečné příjmy z provozu fotovoltaické elektrárny neprokazují. Také otázka zpětné účinnosti posečkání je kvůli nesplnění podmínky vážné újmy nadbytečná. Co se týká tvrzeného legitimního očekávání žalobkyně, nemohlo dle krajského soudu vzniknout, neboť daňový subjekt uvedený žalobkyní pro srovnání (společnost JACOBO EUROPE CZ a.s.) provozuje jiný druh ekonomické činnosti s odlišným dopadem protiepidemických opatření (hostinská činnost). Výsledek každého daňového řízení rovněž závisí na procesní aktivitě žadatele k unesení důkazního břemene, pročez legitimní očekávání žalobkyni z postupu správce daně v jiné věci vzniknout nemohlo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Podle stěžovatelky krajský soud i žalovaný nesprávně posoudili otázku týkající se splnění podmínek pro povolení posečkání. Stěžovatelka založila tvrzení o vážné újmě na dopadech celosvětové pandemie covid-19, která zasáhla v podstatě všechna hospodářská odvětví. V tomto ohledu předložila správci daně, resp. žalovanému všechny dostupné podklady, včetně informace o čtvrtinovém snížení vlastních tržeb. Toto snížení ale krajský soud i žalovaný bagatelizovali. Soud pouze převzal názor žalovaného, že stěžovatelka si *de*

pokračování

facto udržela tržby z dřívějších let a naopak rok 2019 měl být nadprůměrně úspěšný. Dané hodnocení je ale záměrně zkreslené a zatemňuje trend, kdy stěžovatelce až do roku 2019 tržby postupně rostly, nicméně poté přišel prudký pokles v důsledku pandemie. Argumentaci žalovaného k této otázce považuje stěžovatelka za nesrozumitelnou. Není z ní zřejmé, proč 25% pokles tržeb žalovaný nepovažuje za osvědčení vážné újmy. Pokles tržeb nenastal vinou stěžovatelky, ale vnějšími důvody. Daňové orgány ani krajský soud tedy stěžovatelce neposkytly relevantní informaci o tom, co by považovaly za situaci, kterou daňový řád spojuje s úlevou v podobě povolení posečkáni, a proč v jí doložené situaci nebylo posečkáni povoleno. Krajský soud nesprávně přisvědčil obecnému hodnocení žalovaného, že sice došlo k výraznému poklesu tržeb stěžovatelky, avšak i navzdory tomu stěžovatelka *de facto* udržela výši tržeb z let předchozích. Toto hodnocení není dle stěžovatelky pravdivé, protože i v roce 2018 dosahovaly stěžovatelčiny tržby hodnoty téměř o 1,5 milionu Kč vyšší. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s tvrzením, že její ekonomická činnost nebyla protiepidemickými opatřeními postižena obdobně jako jiné činnosti, např. hostinská činnost, kterou provozuje společnost JACOBO EUROPE CZ a.s. Kromě nesprávného posouzení právní otázky stěžovatelka obecně namítla též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a vadu soudního řízení spočívající v neprovedení navrhovaných důkazů. Doplnila, že krajský soud měl žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit také z toho důvodu, že je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Měl za to, že kasační stížnost je na samotné hraně přípustnosti, neboť stěžovatelka reaguje na závěry krajského soudu jen minimálně, či dokonce vůbec. K naplnění zákonného důvodu pro posečkáni žalovaný připomněl, že v žalobě se této otázky dotýkala pouze jedna věta. Dodal, že stěžovatelka vážnou újmu dostatečně nekonkretizovala a z provedených důkazů navíc vyplynulo, že se ani nenacházela v situaci, s níž daňový řád tuto úlevu spojuje. Stěžovatelka tyto závěry nespороvala, pouze obecně odkázala na vliv pandemie na vlastní ekonomickou činnost. K tvrzení stěžovatelky o tom, že k poklesu tržeb doložila všechny podklady, avšak krajský soud i žalovaný je nesrozumitelně bagatelizují, žalovaný uvedl, že se jedná o novou (dříve neuplatněnou) argumentaci, která je nepřípustná. Poklesem celkových tržeb stěžovatelky se pak žalovaný detailně zabýval. Tento pokles však nepředstavoval důvod pro posečkáni. Stěžovatelka setrvale opomíjí, že neprokázala, že by se nacházela v majetkové a finanční situaci, která by naplňovala důvod pro posečkáni. Ke zmínce, že stěžovatelka nezískala informaci o tom, v jaké situaci by bylo možné posečkáni povolit, žalovaný dodal, že rovněž toto tvrzení zaznívá poprvé až v kasačním řízení. Žalovaný připomněl, že v řízení o posečkáni je správce daně vázán návrhem daňového subjektu, který je povinen tvrdit a prokazovat relevantní důvody. Správce daně naopak neměl povinnost sdělovat žadateli, co by ke své žádosti měl předložit. Pokud jde o stěžovatelkou tvrzené legitimní očekávání, které jí mělo vyplynout z postupu správce daně u srovnávané společnosti JACOBO EUROPE CZ a.s., žalovaný upozornil, že oba subjekty odlišuje ekonomická činnost a její předmět. Současně upozornil, že vzhledem k rozložení břemene tvrzení a důkazního břemene je každé řízení jedinečné, přičemž jeho výsledek se odvíjí od míry procesní aktivity žadatele.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. V tomto ohledu soud neshledal, že by některá z uplatněných kasačních námitek nebyla přípustná, neboť stěžovatelka do určité míry reaguje na závěry krajského soudu k uplatněným žalobním bodům. Současně je však nutné podotknout, že kasační argumentace směřující proti těmto závěrům je většinou strohá a značně obecná. Lze z ní však dovodit základní smysl kasačních námitek, a proto tyto námitky Nejvyšší správní soud věcně posoudil (rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2025, č. j. 1 Ads 290/2024-37, bod 12, ze dne 30. 1. 2025, č. j. 8 As 87/2024-37, bod 22, či ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 153/2019-39, bod 8).

[7] V souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a rovněž rozhodnutí žalovaného stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že jí dosud (ze strany žalovaného ani krajského soudu) nebyla poskytnuta relevantní informace o tom, co by musela splnit, aby jí bylo posečkání povoleno. Stěžovatelka dále doplnila, že jí rovněž nebylo sděleno, proč v jí doložené situaci nebylo posečkání povoleno. K tvrzené nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu, popř. správního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, dále viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23, či ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). Podle uvedené judikatury nepřezkoumatelnost může být způsobena buď nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Zároveň však nepřezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[8] Z pohledu výše uvedené judikatury Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení krajského soudu. Závěry krajského soudu jsou logické a přiléhavě reagují na stěžovatelčinu žalobní argumentaci. Krajský soud uvedl, že stěžovatelka ve vztahu k prokazování vážné újmy podle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Žalovaný rovněž dle krajského soudu nebagatelizoval vliv protiepidemických opatření ani pokles stěžovatelčiných tržeb, nicméně jí předložená tvrzení a podklady neprokazovaly, že by se nacházela v situaci, s níž § 156 daňového řádu spojuje povolení posečkání. Jelikož nebyly splněny zákonné podmínky pro povolení posečkání, pozbylo smysl dále posuzovat schopnost stěžovatelky daňový nedoplatek zaplatit. Krajský soud dále doplnil, že legitimní očekávání v povolení posečkání z postupu správce daně vůči srovnávané společnosti s ohledem na specifičnost každého daňového řízení vzniknout nemohlo. Toto odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud co do obsahu za srozumitelné a dostatečné. Krajský soud tak stěžovatelce srozumitelně a zřetelně sdělil důvody, pro které nebyly naplněny podmínky pro povolení posečkání.

pokračování

[9] Ani rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů. Ve výrocích ani v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nenalezl Nejvyšší správní soud vnitřní rozpory. Současně z něj lze seznat, jak žalovaný vypořádal odvolací námitky. Žalovaný dostatečně odpověděl na spornou právní otázku, proč daňové orgány žádosti stěžovatelky o posečkání nevyhověly. Žalovaný se vyjádřil též k otázkám možnosti daňový nedoplatek vymoci, legitimnímu očekávání či k možnosti zpětného posečkání. Stěžovatelčiny námitky směřující proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného tak nejsou důvodné.

[10] Namítá-li stěžovatelka dále vadu soudního řízení spočívající v neprovedení navrhaných důkazů, je nezbytné uvést, že stěžovatelka žádné důkazy v řízení před krajským soudem nenavrhovala. Žádné návrhy na provedení důkazů stěžovatelka nevznesla ani v žalobě, ani při ústním jednání, jehož zvukový záznam je součástí soudního spisu. Správním spisem se pak dokazování dle konstantní judikatury neprovádí (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 36, rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005-53, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Stěžovatelce tedy nelze přisvědčit ani v tom, že by krajský soud zatížil řízení procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[11] Pokud jde o spornou právní otázku, zda stěžovatelka splnila zákonné podmínky pro to, aby jí daňové orgány povolily posečkání, mohl Nejvyšší správní soud vycházet pouze z obecných tvrzení stěžovatelky obsažených v kasační stížnosti, tj. že existence vážné újmy byla dána v důsledku tehdy platných protiepidemických opatření, kvůli nimž došlo k zásadnímu poklesu výše stěžovatelčinych tržeb, což žalovaný i krajský soud nepřipadně bagatelizují.

[12] Podle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu.*

[13] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správce daně není oprávněn povolit posečkání s úhradou daně z jiných důvodů, než které jsou taxativně uvedeny v zákoně. Stejně tak ovšem nesmí libovůle existovat ani při posuzování splnění těch podmínek, které v zákoně výslovně stanoveny jsou. I při jejich posuzování je správce daně povinen postupovat v souladu se zásadami správy daní (cílem správy daní je rovněž i daň vybrat), jakož i obecnými zásadami činnosti správních orgánů. Z hlediska těchto zásad je správce daně povinen zkoumat naplnění zákonných podmínek. V rámci správního uvážení pak správce daně především zvažuje, zda je reálné, že daň bude skutečně ve stanovených lhůtách uhrazena, jakož i to, zda bude dlužník schopen z povoleného posečkání hradit i úrok z odložené částky dle § 157 odst. 2 daňového řádu. Institut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky představuje určitou výhodu (úlevu) ze strany státu, která je poskytována jen v případě splnění stanovených podmínek. Při rozhodování o žádosti o posečkání je správce daně vázán návrhem daňového subjektu. Ten je povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit

důkazní prostředky. Není povinností správce daně aktivně vyhledávat a opatřovat si důkazy svědčící o tom, zda došlo či nedošlo k naplnění předpokladů pro posečkání. Správce daně při posouzení žádosti vychází především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti. Dále může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Jestliže má správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu daňový subjekt poskytl, či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen mu sdělovat, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumívat o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Toliko obecné a nedoložené tvrzení týkající se špatné ekonomické situace daňového subjektu nelze dle judikatury bez dalšího považovat za relevantní důvod pro kladné rozhodnutí o žádosti, aniž by musel daňový subjekt určitým způsobem popsat hrozící vážnou újmu a doložit ji relevantními důkazy ve smyslu § 156 odst. 1 daňového řádu (např. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2025, č. j. 5 Afs 217/2024-27, bod 25 a 26, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 5 Afs 155/2019-40, bod 16, či ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017-31, body 14 až 16).

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením krajského soudu, že stěžovatelčina argumentace k existenci vážné újmy byla natolik nekonkrétní a neopřená o relevantní podklady, že posečkání v dané situaci nebylo možné ze zákonných důvodů podle § 156 odst. 1 daňového řádu povolit. Jak se uvádí výše, břemeno tvrzení a břemeno důkazní tíží žadatele o posečkání, který musí v řízení přednést dostatečná tvrzení a doložit podklady vztahující se k vážné újmě vzniknuvší v důsledku neprodlené úhrady daňového nedoplatku. Taková tvrzení ani podklady stěžovatelka nedoložila. Namísto detailního popisu své tehdejší finanční a majetkové situace žádala o posečkání kvůli obecně popsanému vlivu pandemických opatření, která jí měla způsobit pokles tržeb. Skutečnost, že určitému žadateli o posečkání meziročně poklesnou tržby (tj. objem prostředků, které daňový subjekt utrží při obchodech od svých odběratelů bez ohledu na náklady vynaložené na vlastní činnost), však sama o sobě neznamená, že se žadatel dostal do natolik složité finanční a majetkové situace odůvodňující odložení úhrady nedoplatku pro hrozící vážnou újmu. Tento ukazatel navíc sám o sobě nic nevypovídá o hospodářském výsledku za konkrétní zdaňovací období, ani o celkové majetkové situaci stěžovatelky. Ze strany žalovaného ani krajského soudu proto nedošlo k žádné bagatelizaci údaje o stěžovatelčiných tržbách. Jednalo se pouze o úvahu, do jaké míry se tvrzené snížení tržeb projevilo ve finanční a majetkové situaci stěžovatelky, která byla pro posuzování existence tvrzené vážné újmy podstatná. Žalovaný i krajský soud ze správního spisu správně dovodili, že pokles tržeb v tomto ohledu podstatný význam neměl, a tedy nebylo možno dospět k závěru, že se stěžovatelka ocitla v situaci, kdy by jí hrozila vážná újma.

[15] Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatelka měla možnost v daňovém řízení argumentovat celou řadou jiných ekonomických ukazatelů týkajících se jejího podnikání, které teoreticky mohla ovlivnit právě protiepidemická opatření, avšak jí zvolená tvrzení a k nim doložené podklady nemohly vést k jinému závěru, než že stěžovatelka neunesla ve vztahu k hrozící vážné újmě břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Bylo na ní samotné, aby svou neblahou finanční a majetkovou situaci s detailní znalostí veškerých údajů o svém podnikání dostatečně konkretizovala. To, jakým způsobem se protiepidemická opatření podílí na hrozbě vzniku vážné existenční újmy, stěžovatelka v daňovém řízení nepopsala, a tím spíše neprokázala. Stěžovatelka nespécifikovala, jaká konkrétní újma jí vznikne v důsledku úhrady daňového nedoplatku, v čem konkrétně bude (pokud jde o její

pokračování

podnikatelskou činností) spočívá, ani zda dosáhne takové intenzity, že jí bude možné označit za natolik vážnou újmu, že například způsobí vážné obtíže či významné poruchy v jejím fungování či činnosti (utlumení činnosti, nutnost propustit zaměstnance, likvidační důsledky).

[16] Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že účelem institutu posečkání není eliminovat jakékoliv negativní dopady úhrady daňových povinností do sociální a ekonomické sféry daňového subjektu, neboť plnění zákonných povinností při placení daně vždy představuje určitý zákonem aprobovaný zásah do majetkové sféry daňového subjektu, ale pouze negativní dopady zákonodárcem výslovně zmíněné. Nejedná se tudíž o jakýsi „úvěr ze státního rozpočtu“, který bez dalšího umožní i subjektům disponujícím dostatečným majetkem k neprodlené úhradě daně „komfortní“ placení daně ve splátkách. Posečkat s úhradou daně lze pouze z důvodů taxativně stanovených v § 156 odst. 1 písm. a) až e) daňového řádu, a to jen tehdy, nemůže-li být úhrada daně pro ekonomické překážky provedena (rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2025, č. j. 5 Afs 217/2024-27, bod 33). Takové překážky však stěžovatelka netvrdila ani neprokázala. Námitka nesprávného posouzení splnění podmínek pro povolení posečkání proto není důvodná.

[17] Pokud jde o stěžovatelčin nesouhlas se závěrem krajského soudu (i žalovaného), dle kterého její ekonomická činnost spočívající v pronájmu nemovitých věcí nebyla ovlivněna protiepidemickými opatřeními natolik jako činnost společnosti JACOBO EUROPE CZ a.s. (podnikající v jiné oblasti, a sice hostinství), krajský soud nepochybil tím, pokud podpůrně zohlednil, že negativní vliv protiepidemických opatření na podnikání byl v některých odvětvích větší než v odvětvích jiných. Tento závěr stěžovatelka obecně nezpochybnila, neboť sama uvádí jako příklad farmaceutický průmysl, který ani v době největší kulminace pandemie postižen nebyl. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že není podstatné, zda protiepidemická opatření hypoteticky mohla v určité míře ovlivnit stěžovatelčino podnikání, neboť stěžovatelka nebrojí proti nosnému závěru krajského soudu, že každé daňové řízení je jedinečné a jeho výsledek z velké míry závisí na procesní aktivitě daňového subjektu, tj. na míře unesení břemena tvrzení a břemena důkazního. Tento závěr odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018-24, bod 24, ze dne 30. 8. 2023, č. j. 1 Afs 130/2022-30, bod 23, či ze dne 20. 12. 2024, č. j. 3 Afs 228/2023-52, bod 50). Skutečnost, že jiná společnost v daňovém řízení břemeno unesla (tj. že s dostatečnou mírou individualizace prokázala negativní vliv protiepidemických opatření na svou finanční a majetkovou situaci), nemůže ovlivnit závěr o tom, že v nyní projednávané věci k tomu nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto jí zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jakožto procesně

úspěšnému účastníkovi řízení příslušelo. Soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. března 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu